

林 (*El bosc*)

A vegades, quan escolto la brisa que es filtra entre les branques de qualsevol arbre proper recordo els fets d'aquella tardor de 1983. D'allò ja fa molt i, afortunadament, el temps ha esborrat el desgastat record que em queda de Nagasawa; de la seva pell fina, blanca, gairebé transparent; la seva mirada perduda... "El noi del somriure trencat". A vegades la seva veu apareix en somnis capriciosos, però es tracta sempre d'imatges pobres i, sovint, distorsionades.

La calor sufocant de l'anterior estiu encara es respirava a l'aire. La terra, humida, desprenia l'alè d'esgotament després d'un període de sequera tant llarg. Semblava que amb les primeres boires de la temporada, petits insectes i altres criatures tornessin a viure. Aquell dia, el sol trencava de manera violenta un entrelligat de núvols grisos.

No sé com ni perquè vam anar a parar al bosc. Només recordo les nostres dues motxilles agitar-se amb passes forçades. El trajecte va començar quan encara hi havia prou llum; tot i així, l'espessor dels arbres enterbolia el terreny, creant ombres espontànies i misterioses. Durant força estona, només ens va acompanyar el soroll de petites branques trencant-se. L'aire era fred, però agraït de respirar. Vam decidir fer una petita pausa per beure alguna cosa. Em vaig recolzar en un arbre que regalimava resina i la mà em va quedar enganxifosa i bruta. Vam parlar força estona per, després, continuar caminant. Abans, però, vam restar en silenci uns segons.

A vegades, sospiro i intento recuperar l'absència de soroll de deu anys enrere. M'és impossible.

Vam seguir caminant força estona més, combinant les passes amb converses pròpies de l'edat, impressions i algunes previsions de futur.

Quan començava a ser fosc, vam muntar una tenda de color beix, de dues places. Vam lligar els cordills de manera rudimentària i vam fixar l'estructura amb pedres. Quan ja no podíem distingir les nostres formes, vam encendre dos llums de gas i, amb un fogonet, vam cuinar una mica de sopar.

Aquella nit vam acabar bevent massa. Cervesa rere cervesa, la conversa es va anar enfosquint, de la mateixa manera que ho feia la nit. Nagasawa em va confessar que aquell estiu, mentre jo havia estat fora, havia besat Miyoshi. Ella em va deixar dies després. Fins llavors, en desconeixia la causa.

No em vaig saber enfadar. Ni tan sols podia. Em vaig limitar a sortir de la zona de llum i posar-me a la tenda. De nit, es sentien diversos sorolls impossibles de reconèixer. Si no hagués estat perquè havia begut, hauria jurat que al nostre voltant, alguna cosa es movia de manera àgil. Poc després Nagasawa va tornar, es va estirar el meu costat i, amb una ampolla a la mà, em va demanar perdó.

Al matí següent, em vaig despertar amb mal de cap. Ell semblava que fes estona que estava dret. Em va dir que havia passat la nit sense dormir. Acte seguit, vam recollir el que havíem deixat i vam tornar. Res havia canviat a casa. En canvi, Nagasawa es va comportar d'una manera especial els següents dies. Va començar a parlar de manera més dispersa que abans. La seva mirada es va perdre una mica més.

Miyoshi encara em truca de tant en tant. Comencem parlant d'assumptes superficials per acabar perduts en el record. A vegades, trenca a plorar i jo ni tan sols sé que dir-li. Plora com ho feia deu anys enrere quan em preguntava si havia tornat a veure Nagasawa.

Ningú va saber explicar la seva desaparició. Es va buscar el cos durant mesos. Equips de professionals van intentar dibuixar el rastre del noi. Però encara avui segueix sent un misteri què se'n va fer. L'últim que es recorda d'ell és que va marxar de casa amb la intenció de tornar on dies enrere havia passat la nit.

En la intimitat, tots nosaltres ens hem atrevit a descriure la nostra pròpia versió dels fets.

Molts diuen que es va perdre entre els arbres.

Jo crec que el bosc el va seduir. El va hipnotitzar. I s'hi va quedar.

David Moragas i Llevat 2n BAT